

huis Marseille

Een wat ander museum dan de andere, zo beschrijft Els Barents Huis

Marseille. Het museum bestaat nu dik tien jaar en was het eerste fotografie museum van Amsterdam. Het is destijds met veel moeite en lobby opgericht. Op dat moment waren alleen het stedelijk en het gemeentearchief bezig met fotografie. Maar het stedelijk bijvoorbeeld is veel te hiërarchisch ingedeeld: kunst, architectuur, de rest en ergens onderaan fotografie. In Europa zit het veel piramidaler in elkaar dan in de VS.

Huis Marseille als museum betrok het pand in 1999 nadat het in 1993 aangekocht werd door Museum de Pont in Tilburg. Hoewel nauw verbonden, zijn de Pond en Huis Marseille twee aparte stichtingen. Huis Marseille heeft de bevordering van de fotografie middels een museum als doelstelling. De pont Tilburg wordt gefinancierd uit de erfenis van de oude heer Jan de Pont, Huis Marseille wordt gefinancierd uit een trust afkomstig van de erfenis van de kinderen. Er zijn wel raakvlakken met Tilburg, ze lenen soms wel van elkaar, maar het zijn toch echt twee verschillende instanties. Op dit moment zijn ze bezig met een uitbreiding naar een naastgelegen pand. Als deze gereed is, komt er een grote expositieruimte bij en is er ruimte voor een groter depot.

Het grote verschil met bijvoorbeeld FOAM is dat Huis Marseille meer vanuit de kunsthistorische kant programmeert. Niet het jongste van het

jongste, maar vooral fotografen met een oeuvre. Het duurt ongeveer tien jaar voor een fotograaf om naam te maken, en de meesten die internationaal doorbreken zijn tussen de 35 en 40. In die groep zoekt het museum de fotografen om te exposeren, waar ze ook te wereld vandaan komen. Qua stijl poogt het museum juist niet te laten zien wat elders ook al getoond is. Huis Marseille neigt meer naar de kunst fotografie, dan naar de fotografie te zien bij bijvoorbeeld de World Press Photo.

Over de expositie van Burtinsky: Els Barents heeft na tien jaar de ervaring en kanalen om ergens toe te komen. Tijdschriften leest ze bijvoorbeeld heel anders, ze weet immers op welke manier ze tot stand gekomen zijn. Burtinsky nu is natuurlijk heel interessant, met name door de in de schoot geworpen klimaat conferentie, maar ook door zijn onderwerp, de peak oil. Het was net een soort handschoen die op dat moment precies paste. Hij was bezig met dat boek en een

tentoonstelling in New York. Het ging heel traag, dan ga je onderhandelen en uiteindelijk zijn ze het er mee eens dat wij een Tour door Europa organiseren, in een iets kleinere vorm. Je moet toch proberen een soort spanningsboog te hanteren om het keer op keer interessant te houden. Proberen niet hetzelfde te doen dan wat al geweest is.

Marseille gaat om de verbijzondering van het medium fotografie, juist niet om de massale kant. Massaal is bijvoorbeeld World Press Photo, massa media. Hans Aarsman is bijvoorbeeld voor Huis Marseille niet interessant. Het moeten echt interessante objecten zijn. Zijn vroegere werk zou misschien nog wel in aanmerking kunnen komen, maar waar hij nu mee bezig is, is totaal niet interessant. Daarnaast richt Huis Marseille zich niet specifiek op het werk van Nederlandse fotografen, maar kijkt vooral ook naar het werk uit het buitenland.

Er is zelden sprake van een concurrentiestrijd in Nederland. Het is het land met de hoogste concentratie aan fotografie gerelateerde instanties, waar het buitenland aardig jaloers op is. Desondanks gaat het er in Nederland heel vriendschappelijk aan toe. Maar van afstemming over collecties, bijvoorbeeld met FOAM, is geen sprake. Omdat Huis Marseille en FOAM een net iets andere insteek hebben, en omdat ze globaal wel weten waar de ander mee bezig is, hoeven ze niet bang te zijn dat ze hetzelfde programmeren.

Huis Marseille publiceert geen magazine. Eigenlijk is het alleen FOAM die zich daar mee bezig houdt, maar dat is meer een dubbele identiteit wat ze in het leven houden. Huis Marseille wil slecht 1 identiteit uitstralen en focust zich meer op de inhoud en het programma. Zij hoeven niet zo zeer op de bezoekersaantallen te sturen. Het programma wordt een jaar vooruit gepland, al wil de voorbereiding voor een expositie nog wel eens verschillen. Kleine tentoonstellingen zijn

soms in een korte tijd neergezet, maar sommige grote - zoals de huidige- willen nog wel eens drie jaar in beslag nemen. Budget technisch is het heel simpel: je hebt een jaarbudget, en vier tentoonstellingen per jaar. Huis Marseille heeft 6.8 fte in dienst, en werkt vaak samen met de fotografen aan een tentoonstelling. Het worden vaak Zwitserse uurwerkjes. Het organiseren van drukkers en uitgevers is vaak het moeilijkste van alles.

Deze zomer is er een tentoonstelling over 20 zomerliefdes, een verzameling strandscènes, portretten, landschappen en flanerende stelletjes. Uiteraard wordt er ook weer een fotoboeken-marathon georganiseerd, alsook een portfolio review in de lente.